

**MASARYKOVA UNIVERZITA
PEDAGOGICKÁ FAKULTA**

**Dramatická výchova směrem k divadelnímu
tvaru 1**

**Scénář k pohádce Tatínku, ta se ti povedla,
kterou napsal Zdeněk Svěrák**

Vladimíra Kořínková
Učo 252780
Učitelství pro 1. stupeň ZŠ
3. ročník

Postavy:

Tatínek – brýle, manšestrové kalhoty a košile
Maminka – sukně a košile nebo šaty
Petruška, Petříček – děti v pyžamech
Polštář
Peřina
Kolega (může být i žena)
Spolucestující – starší pán
Řidič – v autobuse
Mohou být další spolucestující v autobuse (nejsou nutní)

Scény:

- scéna 1: scéna je rozdělená na dvě poloviny. V jedné polovině je kuchyně (stůl, židle, dřez s nádobím. Ve druhé polovině je dětský pokoj (dvě postele, malé stoly, židle). V kuchyni jsou velké hodiny.
- scéna 2: „v práci“ – rýsovací prkna, stoly, židle.
- scéna 3: „autobus“ – židle ve dvou a dvou řadách, mezi nimi ulička. Ve předu řidič s volantem a cedule Praha-Český ráj. Zvuk jízdy.
- scéna 4: skály, stromy, tráva, příroda

Úkoly pro herce

- Zkus vyprávět pohádku z hlavy.
- Jaké pohádky jsme poslouchali v dětství my a jaké pohádky pro děti jsou teď?
- Práce s „pohádkou v pohádce“. Zkus povyprávět pohádku ze scénáře (intonace, rychlost, přednes).
- Na arch papíru napsat vlastnosti tatínka z pohádky. (protože je to hlavní postava, udělat si o něm ucelenou představu – jaký je)
- Jak by se dalo pracovat s hudbou? Jaká hudba (a jestli vůbec) by se dala ve hře použít (při scénách, mezi scénami).

Scénář:

1. dějství

Scéna 1 (hodiny ukazují něco málo před osmou hodinou)

V kuchyni:

Maminka: Nezlob se, tatínku, ale já také chodím do práce a kromě toho peru, žehlím, zašívám, vařím, myju nádobí, utírám prach, vysávám koberce, vodím Petříka do školky, chodím na nákupy a na rodičovská sdružení, zavažuji ovoce, zalévám květiny, sama si promazávám šicí stroj, čistím boty, nosím kabáty do čistírny a z čistírny, píšu babičce, platím sdružené inkaso, ani nemám čas zajít ke kadeřníkovi abych se ti líbila a tak si myslím, že by sis mohl vzít na starost aspoň to vyprávění pohádek, co říkáš?

Tatínek: *poškrábe se na hlavě* Proč ne, zkusit to můžu.

Tatínek přejde do dětského pokoje a začne vyprávět: Milé děti, povím vám po hádku O Perníkové chaloupce.

Petřík: Tu známe.

Tatínek: Dobře, povím vám tedy pohádku O Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém.

Petřík: Tu známe ještě víc.

Tatínek: *zamyslí se* Aha a co takhle Tři zlaté vlasy Děda vševěda?

Děti: Známe!

Tatínek: Šípková Růženka?

Děti: Známe!

Tatínek: Otesánek?

Děti: Známe!

Tatínek: Hrnečku vař!

Děti: *smějí se* Tu známe nazpaměť!

Tatínek: *posmutní* Hned se vrátím. *odchází zpět do kuchyně*

Maminka: *žehlí* To byla nějaká krátká pohádka.

Tatínek: *tiše se rozčiluje, aby ho děti neslyšely* Všechno znají. Co mám vyprávět, když všechno znají?

Maminka: Ale neznají. Je tam například knížka pohádek starého slona.

Tatínek: *vrací se do dětského pokoje, bere si knihu a čte z ní pohádku. Po přečtení se zvědavě podívá na děti.*

Petrík: Lepší je, když se nečte. Lepší je, když se povídá.

Petruška: To je pravda. Maminka vypravuj z hlavy a ne z knížky.

Tatínek: Takže se vám to nelíbilo? No prosím, když nelíbilo, tak nelíbilo. Člověk si celé dny namáhá oči kreslením a večer, když by měl zrak odpočívat ještě z dobré vůle čte pohádku a co sklídí? Nevděk.

Petrík: Tati, nečti a povídej.

Tatínek: Nepovídej a spi! *pomalou odchází do kuchyně, tam štronzo. Hodiny se přetočí na deset.*

Tatínek: Mám takový dojem, že naše děti pohádky nepotřebují.

Maminka: Všechny děti potřebují pohádky. Víš, co by z nich vyrostlo bez pohádek? Hloupí lidé, kteří by ani nevěděli, že se má pomáhat princezně a ne drakovi.

Tatínek: Draci nejsou a princezen je málo.

Maminka: To nevadí. Až budou naše děti velké sami poznají, co je zlé jako drak a co je nevinné jako princezna.

Tatínek: Ty hlavní pohádky už znají, takže ty základy mají a z dalšími pohádkami bych je nezatěžoval.

Maminka: Šímo, víš co je pohádka? To je vláha pro dětskou duši! To bys měl jako rodič vědět.

Tatínek: Říkali, že vypravuješ z hlavy, jak se to dělá?

Maminka: Jednoduše, rozhlídneš se kolem sebe, uvidíš třeba polštář a peřinu a začneš vymýšlet pohádku o tom, jak se peřina hádala s polštářem kdo je důležitější. A jak vymýšlíš, hned to vyprávíš.

Tatínek: Někjaká příručka na to není?

Maminka: Ne. *odejde*

Tatínek: *sedne si ke stolu a pokouší se vymyslet pohádku* Byla jednou jedna peřina a jeden polštář. Celkem dva kusy. A ta peřina povídá: polštáři, jsem důležitější než ty! Polštář odpověděl: Já jsem důležitější! *chvíli přestane a řekne si pro sebe tišeji* Zatím to není špatné, myslím, že je to dokonce výborné, ale jak dál? Kdo je vlastně důležitější? Když mi nedají peřinu, bude mi zima. Když mi nedají polštář, budu mít málo pod hlavou a neusnu. Ale bratranec Standa spí bez polštáře, prý je to zdravé pro páteř. Důležitější bude tedy peřina. Ačkoli pozor! Byly na vojně peřiny? Nebyly. Na vojně jsme se přikrývali jen zelenou štípací dekou a prostěradlem aby neštípala. A jak jsme panečku spali! Z toho vyplývá že ani peřina není nutná. Sláva, pohádka může pokračovat. Peřina se zamyslela a řekla: Když se to tak vezme nejsi důležitý ani ty ani já a to je milé děti konec pohádky.

raduje se Ono to vlastně nic není, to budou zítra děti koukat.

Tatínek se začne číst noviny, které jsou na stole a pomalu usíná za stolem. Ztlumí se světla, hraje pomalá muzika, objeví se polštář a peřina

Polštář: *řiká peřině šeptem* To byla ubohá pohádka, vid'?

Peřina: To snad ani nebyla pohádka. Mně to spíš připadalo jako nějaká hloupost.

Tatínek: Nemyslete si, že vás neslyším.

Polštář: Jsem zvědav, co tomu řeknou děti.

Peřina: Budou se smát jak je to krátké.

Polštář: Já myslím, že je to rozpláče. Bude jim líto, že mají tak hloupého tatínka.

Tatínek: *bouchne pěstí o stůl a probere se, vypadá nešťastně* Mají pravdu, takovou pohádkou bych děti moc nepotěšil. Zítřka vymyslím něco lepšího.

Peřina a polštář při bouchnutí do stolu utečou, teď se vrací.

Peřina: A přitom by z nás šla udělat krásná pohádka.

Polštář: Musela by ji ovšem vymyslet maminka.

Peřina: Jistě, kdyby to vzala do ruky maminka...

Tatínek: *zase bouchne pěstí do stolu* A dost! Už toho mám skutečně dost. Takové drzé sny si prostě nepřeju a hotovo! Jdu do své postele a spát! *odchází*

2. dějství

Scéna 1 (hodiny ukazují něco málo před osmou hodinou)

Je opět večer, maminka s tatínkem jsou v kuchyni, děti v posteli.

Tatínek: Maminko, nemohla bys dneska výjimečně a naposledy vzít pohádku za mně? Já umyju nádobí a slibuju, že od zítřka nastoupím na trvalo.

Maminka: A proč až od zítřka?

Tatínek: Protože mám jistý vyprávěcí plán a v tom plánu jsou ještě mezery. *jde dát dětem pusu na dobrou noc a nechá otevřené dveře, za kterými poslouchá*

Maminka: *je u dětí v pokoji a vypráví pohádku* Byl jednou jeden hotel.

Petřík: Co je to hotel?

Maminka: Hotel je dům, ve kterém přespávají lidé, co přijedou z daleka. V tom hotelu byl pokoj, v pokoji stál šatník a v šatníku visela tři dřevěná ramínka.

Petřík: V šatníku je tma.

Maminka: Ano, ale i když tam byla tma ta tři ramínka se dobře znala. Občas totiž někdo šatník otevřel a ramínka se vzájemně prohlédla.

Petřík: Petruška mě zavřela do šatníku a já jsem se bál.

Maminka: Ano, ale nepřerušuj.

Tatínek: *za dveřmi* Ta maminka má ale trpělivost, to já už bych mu jednu přišil.

Maminka: První ramínko se jmenovalo Josef Berka. To proto, že si ho nějaký pan Berka inkoustovou tužkou podepsal a pak ho v tom hotelu zapomněl. Druhé ramínko se jmenovalo Provazníček, protože mu chyběl háček a viselo na provázku. A tomu třetímu říkali Chuděra, protože mu někdo utrhl bidýlko pro pánské kalhoty.

Petřík: Proč pan hotelář Provazníčka a Chuděru nezpravil?

Maminka: Proč? *přemýšlí* No asi neměl čas. A jednoho dne se v hotelu ubytovala paní s dlouhými zlatými vlasy a té paní dali právě pokoj s našimi ramínky. Paní otevřela šatník a začala si rozvěšovat sukně a halenky. Ramínkům to chvíli trvalo, než se na světle rozkoukala ale když se rozkoukala udivilo je jak byla ta dáma krásná.

Petřík: Jako paní učitelka ze školky?

Maminka: Asi tak. A co ramínka překvapilo ještě víc – přivezla s sebou zvláštní věc. Nejdřív to vypadalo jako nějaký podivný límec, ale bylo to z umělé hmoty a dalo se to nafukovat. Když to krásná paní nafoukla ukázalo se, že je to nafukovací ramínko. Paní na ně dala úplně nové hedvábné šaty a opatrně je zavěsila do šatníku.

Pro Josefa Berku, Chuděru a Provazníčka to byla vždycky událost, když si některý host přivezl své vlastní ramínko. Mohli si s ním povídat a dozvědět se spoustu novinek ze světa. Sotva krásná paní šatník zavřela, ozval se Provazníček: vítáme tě v našem šatníku, ať se ti u

nás dobře visí! Ale nafukovací ramínko nic. Asi neumí mluvit: soudil Josef Berka. Tyhle věci z umělé hmoty bývají němé. Nebo umí mluvit, ale neslyší: řekl Chuděra. A vtom se nafukovací zavrtělo a řeklo: nemám náladu na hloupé řeči, chci spát. Jste jistě unavené: řekl soucitně Chuděra, přijíždíte z daleka?

Nafukovací nic.

A kdo je tvá paní? Není to snad nějaká slavná krasavice, když je tak krásná? ptal se Provazníček.

Nafukovací unaveně vzdychlo: je vidět, že jste z venkova, žijete tu zřejmě zbedněně. Jinak byste museli na první pohled poznat, že cestuji se slavnou divadelní, filmovou a televizní hvězdou Hortenzií Slámovou a že jsme oba přímo z Prahy.

Z Prahy: řekl Josef Berka zasněně. Tam jsem visel tři roky. V závodě Zrzavý Pošusta oděvy pro chlapce Vodičkova patnáct. Ale to už je dávno.

Nediv se, kamaráde, že tvou slavnou paní neznáme, vysvětloval nafukovacímu Provazníček. Kdepak by se našinec dostal do divadla nebo do biografu, ani televizi tu nemáme. Tu mají jenom pokoje číslo jedna a dvě. My jsme jen obyčejný jednolůžák s rozhlasem po drátě.

Moje paní vystupuje i v rozhlase po drátě, usadilo ho luxusní ramínko z Prahy.

Provazníček mu na to chtěl říci, že v rozhlase přece nemohou poznat, jak umělkyně vypadá, ale nechtěl dělat v šatníku větší dusno, než tam bylo, tak řekl mírně: tvá paní tě bere všude s sebou, vypravuj nám o cizích krajích, velice rád poslouchám o cizích krajích. Jedno skládací kovové ramínko nám loni povídalo o lázních Luhačovicích, bylo si také v Luhačovicích? Pche, Luhačovice! Procestovali jsme s Hortenzií celý svět! Beroun, Klatovy, Velká Bíteš, Velké Popovice, Zdiby, ale co vám povídat, stejně byste nic nepochopily, jste ze dřeva.

Když to ramínko z umělé hmoty řeklo, nastalo ticho. Naše tři dřevěná ramínka už se na nic nevyptávala, neboť se jich ta slova dotkla. Po chvíli se však v tom tichu ozvalo slabé, velice tenké syčení. Nafoukané ramínko začalo ucházet. Za chvíli úplně splasklo a nové hedvábné šaty sklouzly na dno šatníku.

Jak s to mohlo stát? divil se Provazníček.

To jsem udělal já: odpověděl mu pisklavý hlásek odněkud zdola.

A kdo si?

Jsem špendlík Jarde s modrou hlavičkou. Švadlena mě zapomněla pod límečkem, tak jsem toho náfuku propíchl.

Patří mu to! řekl Josef Berka. S tak domýšlivým ramínkem jsem se ještě nesetkal a že jsme měli v závodě zrzavý Pošusta všelijakou sebranku.

Potom vyprávěl špendlík Jarde veselé příběhy ze svého života. Byla to radost poslouchat, kde všude se upíchnul a když se všichni dosyta unamáli, usnuli a my taky usneme.

Petruška: A co ty hedvábné šaty? Nebyly ráno zmuchlané?

Maminka: No to víš, že byly. Když je ta krásná paní našla na dně šatníku spráskla ruce, protože v nich měla na jevišti recitovat báseň! Vzala splasklé ramínko, hodila ho do koše na odpadky a řekla: Kdepak tyhle vynálezy, není nad staré dobré dřevěné ramínko. Umíte si jistě představit, jak to naše dřevěné přátele potěšilo a víte kam své šaty pověsila?

Petruška: Na Chuděru!

Maminka: Správně. Protože Chuděra, to jsem vám zapomněla říct, měl tu výbornou vlastnost, že se na něm pomačkané šaty velice brzy vyvěsily.

Petrík: Já mám rád špendlíka Jarde, toho bych chtěl mít *zívne*

Maminka: Máme ho v krabičce, zítra ti ho dám, ale teď už dobrou noc. *Dá dětem pusu a zhasne. Odchází do kuchyně.*

Tatínek: *povzdechne si* Umí to ta naše maminka, jen co je pravda. Takhle já to nikdy nesvedu, takhle ne. *honem utíká k nádobí a začne umývat*

3. dějství

Scéna 2

Tatínek rýsuje vedle kolegy (je vidět, že je to dům), ale jde na něm vidět, že mu to dnes nejde. Pořád něco gumuje a kroutí hlavou.

Kolega: Pane Šimo, byl jste někdy v Českém ráji?

Tatínek: Já ne, ale moje paní to tam dobře zná. Pochází totiž z Lomnice nad Popelkou.

Kolega: Tam je krásně! Přimo pohádkový kraj. Včera jsme tam byli na rodinném výletě.

Řeknu vám, to je skutečně český ráj.

Tatínek: *zastaví se v kreslení, přemýšlí a potichu řekne* Tak maminka se narodila v pohádkovém kraji! Ale co já? Já jsem z Vršovic, já pohádku nevymyslím. *poškrábe se na hlavě*

4. dějství

Scéna 3

Spolucestující: Byl jsem v Poděbradech, skvělé lázně tyhle Poděbrady! Srdce mě bolelo jako čert a tady se mi krásně zahojilo! Jen se podívejte, skáču jako mladík! *poskočí si, sedí vedle tatínka*

Tatínek: Jak je možné, že jste se takhle pěkně uzdravil?

Spolucestující: Jednak je to zdejší zázračnou vodou a jednak tím, že tu mají lékaři zlaté ruce. A jistě i kouzelným prostředím.

Tatínek: *pro sebe šeptem* Zázračná voda, zlaté ruce, kouzelné prostředí, to zní podezřele pohádkově. *otočí se na pána* Promiňte, ale nejsme už náhodou v Českém ráji?

Spolucestující: Ale kdepak, příteli, ten začíná až za Jičínem, buďte bez obav, že byste přešel, jedu tam totiž také.

po chvíli oba vystoupí

Spolucestující: To já vás, příteli, musím provést. Času mám dost, srdce mi slouží, proč bychom nevyrazili do Prachovských skal?

5. dějství

Scéna 4

Tatínek se rozhlíží.

Spolucestující: *ukazuje na skály* Vidíte toho tlust'ocha se dvěma bradami?

Tatínek: Vidím!

Spolucestující: Dobře poslouchejte. *přiloží si dlaně k puse a zavolá:* Ať žijí Poděbrady! *chvíli je ticho, potom ozvěna:* Děbrady...

Spolucestující: Slyšíte? Říká, že má dvě brady! U nás i ten kámen hovoří.

otočí se „do diváků“ jakoby byli na kopci

Spolucestující: Ty můj milý kraji, už jsem si myslel, že tě nikdy neuvídím. Zlobilo mě totiž srdce, víš? Ale teď je zase jako zvon a já jsem u tebe, ať žijí Poděbrady! *vytahuje kapesník a osuší si oči od slz*

Tatínek: Sem já musím přivést děti. Jezdíme pořád jen do Davle, máme tam chatu. *Podívá se na spolucestujícího a smutně mu povídá.* Víte, já jsem tu proto, že neumím dětem vyprávět pohádky, protože jsem z Vršovic. Manželka, ta je odsud, ta to má v krvi. Myslíte, že když jsem se sem přijel podívat, do toho krásného Českého ráje, že to bude s mými pohádkovými schopnostmi lepší?

Spolucestující: Já vás chápu, jako Vršovický rodák to máte těžké, ale něco vám poradím. Jistě víte ze školy, čím je vrch Kozákov proslulý.

Tatínek: Polodrahokamy!

Spolucestující: Výborně. Být na vašem místě, vzal bych si jeden do kapsy. Tím byste měl kousek našeho pohádkového kraje neustále při sobě a to by v tom byl hrom, kdybyste s takovou výzbrojí nedal nějakou pohádku dohromady.

Tatínek: Váš nápad se mi líbí, ale kde vzít polodrahokam?

Spolucestující: Příteli, u nás hodí pasák kamenem za stádem a kámen má často větší cenu, než celé stádo! Podívejte!

zvuk ovcí, zvonků, které mají na krku, štěkot psa, oba se dívají někam dozadu

Spolucestující: *křičí dozadu:* Hej! Jestlipak bys uměl hnát ovce i bez psa?

Hlas pasáka: Co bych neuměl, když není pes, musí stačit kámen.

rána, tatínek jde dozadu a vrací se s kamenem – polodrahokamem, usmívá se

Spolucestující: Napište, jak jste dopadl. *odchází*

Tatínek stojí na scéně sám, dívá se na kámen, na skály a okolí.

6. dějství

Scéna 1 (hodiny ukazují něco málo před osmou hodinou)

Tatínek má v ruce polodrahokam, dá si ho do kapsy a jde nervózně do dětského pokoje.

Petrík: Bude pohádka z hlavy?

Tatínek: Bude.

Petrík: O čem?

Tatínek: O čem chceš.

Petrík: *přemýšlí* O hasicím přístroji.

Tatínek: *zamračí se a přemýšlí*

Petruška: To ne. Copak jde vymyslet pohádka o hasicím přístroji?

Tatínek: *mávně rukou na Petruščin argument a pevně řekne:* Všechno jde! *sáhne si do kapsy, kde má polodrahokam a zhluboka se nadechne* Byla jednou jedna vesnička. V té vesničce stavení a u toho stavení stodola. U stodoly měl boudu pes Brok. Také tam žila kočka, jmenovala se Micka a protahovala se do stodoly dírou pod vraty.

Petrík: Kde je hasičák?

Tatínek: Visí nad psí boudou a nevyrušuj! Pes Brok a Kočka Micka se přes den na oko neměli rádi. Brok na Micku štěkal a ona na něj prskala, aby si lidé neřekli, že je to divný pes a divná kočka, ale v noci, když vesnice spala, si přátelsky povídali.

Když tak přemýšlím o světě, řekla jedné noci Micka, tak mi vychází, že by se bez nás hospodářství neobešlo. Co já už jsem pochytila ve stodole myši. Dvě stě devadesát devět! Umíš si Broku představit, jakou škodu by nadělalo tolik myší?

Strašnou škodu, řekl Brok, já také často přemýšlím o světě a říkám si, nebýt mě, už by byla stodola prázdná. Vzpomínáš na toho zloděje, co si přijel pro snopy s celým žebříňákem, když byl náš hospodář na taneční zábavě? Tenkrát jsem se hroznou silou utrl z řetězu a skočil jsem mu po nohavici.

Petrík: To není o hasicím přístroji!

Tatínek: Je to o hasicím přístroji! Oba jsme, Broku, nezbytní a nebýt nás, nevím nevím, jak by ten svět vypadal. Ale kdo je zcela zbytečný a zabírá tu místo, to je tenhle hasicí přístroj. To je pravda, visí tady už léta a nepamatuju, že by byl někdy k něčemu užitečný, řekl Brok. A třeba je taky už dávno vyschlý.

To už hasicí přístroj nevydržel a ozval se: kamarádi, nejsem vyschlý, jsem stále připraven k boji s ohněm. Buďte rádi, že mě máte. Když jsem na stráži, nemusíte se bát požáru.

Ale Brok s Mickou se dohodli, že budou hasicímu přístroji říkat „Budižkničemu“ a každou noc ho takhle zlobili.

Plynuly týdny a měsíce. Micce se narodila koťata, Brok dostal novu boudu a nešťastný hasicí přístroj jen tiše rezavěl.

Petrík: Tati, ať hoří.

Tatínek: Jednoho dne, bylo to po žních, šel po dvoře hospodářův synek Honík. Při každém kroku mu něco v kapse tiše zaštěrchalo. Byly to zápalky neboli sirky. Honík věděl, že si s nimi nesmí hrát a proto se ukryl do stodoly. Tam si na mlatě připravil malou hromádku

slámy a škrť! Hned napoprvé mu sirka zazářila jasným plaménkem. Honzík ho přiblížil k hromádce a radoval se jaký mu roste pěkný ohníček. V té chvíli Brok zavěštil. Ucítil kouř. Že byl ale na řetězu, nemohl se podívat, co se to ve stodole děje a tak zaštkal na Micku. Než se kočka přiloudala z kuchyně, valil se z vrat stodoly chuchvalec dýmu. Honzík dupal po mlatě jak mohl, ale plamínky mu pod nohama uskakovaly a hladově polykaly další a další stébla. Dostaly dokonce chuť i na pořádné snopy.

Dyť sou tam moje koťátka! zvolala Micka a hnala se do stodoly, aby je v zubech za kožíšek vynosila ven jenomže uvnitř už bylo tolik kouře, že Micka, a ta vidí dobře i ve tmě, neviděla na krok.

Brok se z plných plic rozštkal: Huf haf huf! Huf haf huf!

Táto, di se podívat, co ten pes blázní, řekla Honzíkova maminka. Hospodář vyhlédl na dvůr a v první chvíli myslel, že má zlý sen. Pak vykřikl HOŘÍ a ještě nikdy ho nikdo neviděl tak rychle utíkat. Skočil po hasicím přístroji, šlápl přitom Brokovi na packu, ve dveřích stodoly se srazil s Honzíkem, stačil mu v té rychlosti vlepít pohlavek až to plesklo a pak uhodil hasicím přístrojem o zem, to se musí, aby začal hasit.

Přál bych vám vidět, jak se Budižkničemu předvedl. Pusst'te mě na to, jssem ssspecialista, zasyčel a pak statečně a vši silou kosil plameny hlava nehlava. Za chvíli bylo po ohni.

Ještě, že tě máme, vydechhl hospodář a poplácal Budižkničemu po červených zádech.

Ještě, že ho máme, řekla Micka koťatům. Kdo ví, jak by to s vámi dopadlo.

I Brok byl rád, že ho mají a olizoval si packu. Možná, že by shořela nejen stodola, ale i moje nová bouda.

Hospodář zavěsil hasicí přístroj na stěnu a ten se tiše červenal, jak byl zvyklý. Byl úplně vyčerpaný, ale radoval se, že ho mají všichni rádi a těšil se taky, že dostane novou náplň a bude znovu třeba celé roky trpělivě čekat na stráží.

Petruška: Ta byla hezká.

Tatínek: Opravdu se ti líbila?

Petrík: Hasicí pohádku jsme ještě neměli. Tati a dostal Honzík jenom ten pohlavek ve dveřích nebo ho potom hospodář ještě zmydlil, aby si to dobře pamatoval?

Tatínek: Dobrou noc.

Petrík: *mrkne na tatínka* Zmydlil, vid'.

tatínek odejde a maminka, která měla otevřené dveře a vše slyšela řekne: Tatínku, ruku na srdce, tu pohádku jsi nevymyslel sám, vid'

Tatínek: *dá si ruku na srdce* Na mou duši vymyslel

Maminka: No tohle tedy. Tatínku, ta se ti povedla! *Objetí, polibek, konec*